

Βιβλιοθήκη Μυτιλήνης
Ενταξία

Ο ΝΕΟΣ Μυτιλήνιος

ΜΥΤΙΛΗΝΗ
Σάββατο 13 ΑΠΡΙΛΙΟΥ
1957

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ :
«Λεσβιακός Τύπος»
Τηλέφ. 4 — 75
Τιμή φύλλου δρχ. 2

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΟ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ : Φ. ΔΗΜΟΣ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ : Κ. ΔΗΜΑ

Αριθ. φύλλου 3

Περίοδος Β'

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΔΑΥΪΔ

Σ. ΑΡΝΤΑΒΑΝΗ — ΛΥΜΠΕΡΑΤΟΥ

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΣΑΠΦΟΥΣ

Στην προσπάθειά μας να συνδέσουμε την παλιά πνευματική Μυτιλήνη με τη σημερινή και να δώσουμε στους νέους μας κείμενα δυσεύρετα, δημοσιεύουμε παρακάτω την σύντομη βιογραφία της Σαπφώς γραμμένη απ' τον Έμ. Δαυΐδ.

2ον

Ἡ Ἀφροδίτη ἤκουσε τότε τὴν φωνὴν τῆς καὶ παρευθὺς κατέλιπε τὸν δρόμον τοῦ πατρὸς τῆς, ἀφ' οὗ ἔξευξεν ὑπὸ τὸ χρυσοῦν ἄρμα τῆς τοῦς ὠραίους στρουθοῦς, οἷτινες κινδυνεῖς συχνὰ τὰς πτέρυγὰς τῶν ἔφερον αὐτὴν ταχέως διὰ μέσου τοῦ οἰθῆρος εἰς τὴν γῆν· ἔστι τότε ἡ θεὰ ἀπέναντι τῆς ποιητρίας καὶ μὲ μεϊδίσμα οὐράνιον ἐπι τῆς ἀθανάτου μορφῆς τῆς ἠρώτησεν αὐτὴν «τί ἔκαθες πάλιν; διατί μὲ προσκαλεῖς; τί ζητεῖ ἡ μαινομένη καρδιά σου; τίς σε ἀδικεῖ, ὦ Σαπφοῦ; ἔάν τίς σε ἀποφεύγῃ ταχέως θά σε ζητήσῃ, ἔάν δὲν δέχεται τὰ δῶρά σου, αὐτὸς θά σοι προσφέρῃ· ἔάν δὲν σε φιλήῃ, ταχέως θά σε φιλήσῃ καὶ ἀκούσαν μάλιστα». Ταῦτα λοιπὸν ἀναπολοῦσα ἡ Σαπφὼ ἀναφωνεῖ τέλος, «ἐλθέ καὶ τώρα, παρακαλῶ, ὦ θεά! ἀπάλλαξόν με τῶν λυπηρῶν φροντίδων· ἐκτέλεσον δ, τι ποθεῖ ἡ καρδιά μου· ἔτο πάλιν σύμμαχος μου».

Εἰς τὴν τόσον θερμὴν ταύτην ἐπέκλησιν, εἰς τὴν εἰλικρινῆ ταύτην ἐξομολόγησιν καὶ προσευχὴν ἦτο ἀδύνατον βεβαίως νὰ κωφεύσῃ ἡ θεὰ τοῦ ἔρωτος. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ἐνεστάλαξε βάλασμον ἀνακουφιστικὸν εἰς τὴν τετραμένην καρδίαν τῆς ποιητρίας καὶ ἐγένετο εἰς αὐτὴν καρτερία καὶ ἐλπίδα· τοῦτο τοῦλάχιστον ὑποδηλοῦται ἐξ ἄλλου τινὸς ποιήματος Σαπφῶς τὸ ὁποῖον ὡσαύτως διεσώθη καὶ ἐν τῷ ὁποίῳ αὐτὴ μετὰ θάρρους ἀνοίγει τὴν καρδίαν τῆς εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ὁποῖον ἀγαπᾷ. Τὰ περιεχόμενα τοῦ ποιήματος τούτου, τὸ ὁποῖον

ὁ Λογγίνος ὡς παράδειγμα ἀναφέρει ἐν τῷ περὶ ὕφους ἔργῳ του, ἔχει ὡς ἀκολούθως: «Μοὶ φαίνεται (λέγει ἡ Σαπφὼ) ὅτι εἶνε ἴσος με τοὺς θεοὺς ἐκεῖνος, ὅστις ἀκούει τὴν γλυκεῖαν φωνὴν σου καὶ βλέπει τὸ ποθητὸν μεϊδίσμα σου· ὅταν σὲ βλέπω οὕτω, ἡ καρδιά μου ταραττεται, ἡ φωνή μου διακόπτεται, παραλύει ἡ γλῶσσά μου, πρὸς λεπτὸν διατρέχει τὸ σῶμά μου, οἱ ὀφθαλμοὶ μου καλύπτονται ὑπὸ νεφέλης, τὰ ὄτα μου βομβοῦσι, ἰδρῶς με περιλούει, τρόμος με καταλαμβάνει, καθίσταμαι ὠχρότερα τοῦ χόρτου, οχεδὸν νεκρά».

Ποῖον εἶνε τὸ πρόσωπον ταῦτο, πρὸς τὸ ὁποῖον ἡ Σαπφὼ ἐκφράζει τοσοῦτον φλογερὸν πάθος, δὲν εἶνε δυνατόν βεβαίως νὰ ὀρισθῇ· ἀλλ' ἐκ τινῶν ἀποσπασμάτων φαίνεται, ὅτι αὕτη ἰδιαίχουσαν συμπάθειαν καὶ ἀγάπην ἔφερε πρὸς τινὰ τῶν μαθητῶν τῆς, ἧτις ὠνομάζετο Ἀτίθης· ἐν τινὶ ἐξ οὕτων λέγει:

*ἦγάμαν μὲν ἐγὼ σέθεν,
Ἀτίθι, πάλαι ποιά·*

ἀλλαχού μετὰ ζηλοτυπίας παραπονεῖται, ὅτι ἡ Ἀτίθης αὐτὴν μὲν ἀποστρέφεται, ἀποβλέπει δὲ πρὸς τὴν Ἄνδρον μέδαν.

*Ἀτίθι, σοὶ δ' ἐμέθεν μὲν
ἀπήχθετο φροντίσθην, ἐπι δ'
Ἄνδρον μέδαν πότῃ
ἐμέθεν δ' ἐχεισθα λάθαν
(*Ἡ συνέχεια ἐστὶ 2α σελίδα)*

Ἡ ΝΟΣΟΣ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ

Τὸ περιοδικὸν μας συμμετέχοντες στὸν ἔρτασμό τῶν ἐλατῶ χρόνων ἀπ' τὸ θάνατον τοῦ Σολωμοῦ, προσφέρει σήμερὰ τὸ παρακάτω κείμενον, πού ἀσφαλῶς ἦναι ἄγνωστο σὲ πολλοῦ. Δημοσιεύθηκε σὲ 1934:

2ον

Τὸ πεῖσμα τὸν ὦθει πολ- λάκις εἰς πράξεις αἱ ὁποῖαι διὰ τὸν μὴ γινώσκοντα τὸν ἀόρητῃ χαρακτηρησά τοῦ ποιητοῦ, θὰ ἠδύνατο νὰ γεννήσουν τὴν σκέψιν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ μὲν ὁμοθυμῶν φύσεως, ἐνῶ πραγματικῶς τὸ ἀντίθετον συνέβαινε. Ἡ σύζυγος τοῦ Δημητρίου διηγείται ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐκλογῆς Ἐπισκόπου Ζακύνθου, ὁ ποιητὴς ἦτο ἀντίθετος πρὸς τὸν ὑποψήφιον Δανάζην τὸν ὁποῖον ὑπεστήριζεν ὁ ἀδελφός του, πολιτευόμενος. Ὅταν μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν τούτου ἔγινε μεγαλοπροεπῆς διαδήλωσις ἀνά τὰς ὁδοὺς τῆς Ζακύνθου ὁ ποιητὴς διὰ νὰ πειράξῃ τὸν ἀδελφόν του, ἔκλεισε τὰ παράθυρα τῆς ἰδιαιτέρας του κατοικίας θορυβῶδῶς καθ' ἣν στιγμὴν διήρχετο κάτωθεν ἡ διαδήλωσις. Καὶ ὅμως πρὸς τὸν ἀδελφόν του, ὡς μεγαλειώτερον, ἔτρεφεν σίσθημά του σεβασμοῦ καὶ ἐξαιρετικῆς ἀφοσιώσεως, καὶ ὅταν ὁ Δημήτριος ἔγινε Πρόεδρος τῆς Ἰονίου Γερουσίας ὁ ποιητὴς τοῦ ἔγραφε

καὶ τοῦ ὠμίλει ἐνώπιον ξένων πάντοτε μετὸν τίλλον τοῦ «Ἐψηλοτάτου».

Ἦτο βεβαίως θυμῶν καὶ κάποτε μάλιστα ἡ ἔξαρσις τοῦ τὸν ὦθει εἰς πράξεις διὰ τὰς ὁποίας ἀμέσως κατόπιν μετενόησε καὶ ἔσπευδε νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ ἄδικον τὸ ὁποῖον εἶχε πράξῃ. Ἀλλ' αὕτη ἡ ὀρμή του δὲν ἔφθανε μέχρι σημείου παθολογικοῦ καὶ δύναται ν' ἀποδοθῇ μᾶλλον εἰς τὸ γεγονός ὅτι ἦτο ἓνα χαυδεμένο παιδί ἀριστοκράτου, συνειθισμένον νὰ μὴ ἀνέχεται ἀντιλογίας καὶ νὰ βλέπῃ πραγματοποιουμένης τὰς ἐπιθυμίας του. Δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποδώσωμεν τοῦτο—ὅπως ἔκαμαν μερικοὶ βιογράφοι—εἰς τὸ ἀποτέλεσμα οἰνοποσίας.

Εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι ἀπὸ τῆς νεαρᾶς του ἡλικίας ἔπινε κάπως περισσώτερον τοῦ δέοντος οἶνον, ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι ἀρκετὸν νὰ τὸν χαρακτηρίσῃ ὡς ἀλκοολικὸν κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν τῆς ζωῆς του. Νέος καὶ γλεντζῆς ὁ ποιητὴς, κατ' ἀνάγκην, εὐρισκόμενος εἰς διασκεδάσεις καὶ συναναστροφὰς με τοὺς φίλους, ἔπινε κάπως περισσώτερον, ἀλλὰ ποῖος εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτὴν τῆς νεότητος δὲν ὑπερπῆδησε κάποτε τὰ ὅρια τῆς ἐγκρατείας; Μάλιστα γνωρίζομεν ὅτι ὁ ἴδιος ἀντελήφθη τὴν βλάβην τὴν ὁποῖαν ἐπέφεραν εἰς αὐτὸν ἡ οἰνοποσία καὶ ἀπεφάσισε νὰ παύσῃ πίνων. Μίαν ἡμέραν λοιπὸν ὁ Σολωμὸς ἐπῆρε μίαν φιάλην οἴνου καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ Πόρειο, τὸ ἄκρον λιμενοβραχίονος καὶ ἀφοῦ ἀπήγγειλεν αὐτοσχέδιον ποιήματὸν εἰς τὸν Βάκχον, ἐπέταξεν εἰς τὴν θαλάσσαν τὴν φιάλην, ὀρκισθεὶς ὅτι δὲν θά ἔπινε πότε πλέον οἶνον. ὅπως ἀφηγεῖται ὁ Μ. Σιγούρος («Παναθήγαια», περιοδικὸν Ἀθηνῶν τόμος 14 σελίς 215) Ἀλλ' ἡ ἀποχὴ τοῦ ὀλίγον

Συνέχεια ἐστὶ 2η σελίδα

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ «ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΣ ΠΟΛΙΟΡΚΗΜΕΝΟΥΣ»

Ἔσθη' ὁ ἔρωτας χορὸν μετὸν ξανθὸν Ἀπρίλη, κί' ἡ Φύσις ἠῦρε τὴν καλὴν καὶ τὴν γλυκεῖαν τῆς ὥρα, καί με' σιτὴ σκιά, πού ἐφούντωσε καὶ κλεῖ δροσιὰς καὶ μύσχοις, ἀνάκουστος κελαΐδιος καὶ λειποθυμισμένος. Νερά καθάρια καὶ γλυκά, νερά χαριτωμένα, χύνονται μέσ' σιτὴν ἄβυσσο τῆς μωσκοβολισμένης, καὶ παίρνουνε τὸ μύσχο τῆς κί' ἀφίνουν τὴν δροσιὰ τους, κί' οὐλα στὸν ἥλιο δείχνοντας τὰ πλοῦτα τῆς πηγῆς τους τρέχουν ἐδῶ, τρέχουν ἐκεῖ, καὶ κάνουν σάν ἀηδόνια...
Δ. ΣΟΛΩΜΟΣ

ΤΡΕΙΣ ΛΕΣΒΙΟΙ ΣΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΣΕ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

(Συνέχεια απ' τη 1η σελίδα)
 Πατριαρχείο 'Ιεροσολύμων να κρατήσει την από παντοῦ βαλμένη θεσι του, με μόνο ὄπλο τῆ βαθεία πίστη, χωρίς κανένα κοσμικό στήριγμα μέσα στην ἀπέραντη και πανίσχυρη τότε Τουρκική Αὐτοκρατορία.

Ἡ Ἑλλάδα τότε ξεσηκωνόταν για τὸ μεγάλο ἀγώνα τῆς ἀπελευθερώσεώς της, πρᾶγμα ποῦ μεγάλωνε τις δυσχέρειες τοῦ Πατριαρχείου διότι ἡ πύλη με καχυποψία και δυσμένεια ἔβλεπε κάθε Ὄργανισμό διοικούμενο ἀπὸ Ἕλληνας.

Τὰ ἄλλα δὲ Χριστιανικὰ Ἔθνη ἔχοντας πίσω τους ἰσχυρὲς και πλούσιες Κυβερνήσεις με ἐπιτηδίους διπλωμάτας, δὲν ἄφηναν καμμιά περίστασι νὰ μὴν ἀφαρπάσουν ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ Πατριαρχεῖο προνόμια και θέσεις.

Ὅταν τὸ 133 μ.χ. ὁ Ἀδριανὸς κατῶρθωσε νὰ ἐπιβληθῆ στην Παλαιστίνη και νὰ καταλάβῃ τὴν Ἱερουσαλήμ ἀπηγόρευσε τὴν εἴσοδο σ' αὐτὴν τῶν Ἰουδαίων με τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου.

Τὴν νέαν πόλιν τὴν ὁποῖαν οἰκοδόμησε στὰ ἑρείπια τῆς Ἱερουσαλήμ ὀνόμασε Αἴλια Καπιτωλία ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Αἰλίου Ἀδριανοῦ και πρὸς τιμὴν τοῦ Καπιτωλίου Διός.

Ἡ νέα πόλις κατοικεῖτο ἀπὸ Ρωμαίους και Ἐθνικούς. Ἦρχισαν δε νὰ ἐγκαθίστανται και Χριστιανοὶ οἱ ὁποῖοι ὀργανώνονται σὲ Χριστιανικὲς Κοινότητες και ἐκλέγουν και Ἐπίσκοπο τὸν Ἐπίσκοπο Αἰλίας. Ἀπὸ τὸ 326 ὅμως ποῦ ἐπεσκεύη τὴν Ἱερουσαλήμ ἡ Ἁγία Ἑλένη, ἀνεῖρε τοὺς Ἁγίους χώρους και ἔκτισε ἐπ' αὐτῶν τοὺς λαμπροὺς και μεγαλοπρεπεῖς ναοὺς, ἀρχίζει ἡ εὐρεία ἐκεῖ συρροὴ τῶν Χριστιανῶν. Ὅταν δὲ κατὰ τὰ μέσα τοῦ τετάρτου αἰῶνος ὁ Ἅγιος Ἰλαρίων εἰσήγαγε ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο τὸν Κοινοβιακὸ βλοβρῆκε στην Ἱερουσαλήμ γόνιμο ἔδαφος και ἡ Ἁγιοταφήτικη Ἀδελφότης ἀπετέλεσε στὸ πέρασμα τῶν αἰῶνων τὸν ἀκόμητο φρουρὸ και θεματοφύλακα τῶν δικαιωμάτων τοῦ Ὁρθοδόξου Πατριαρχείου.

Πῶς ἀρχικὰ δημιουργήθηκε και πῶς ἐξελίχθη ἡ Σιωνιτικὴ Ἐκκλησία μᾶς τὸ δίδει παραστατικώτατα με λίγα λόγια, ὁ Ἀείμνητος Μελέτιος Μεταξάκης ὁ μετέπειτα Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως - στὸ

σύγγραμά του «Αἱ ἀξιώσεις τῶν Ἀραβοφώνων ὀρθοδόξων τῆς Παλαιστίνης» ὅπου γράφει.

Τὸ σύστημα καθ' ὃ ἀπ' οἰῶνων ἡ Σιωνιτικὴ Ἐκκλησία κυβερνᾶται, προσιδιάζων σὺ τῆ και μόνῃ ἐκ πασῶν τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν ἐξαιρετικὴν αὐτῆς θέσιν ὡς φρουρὸ τῶν Ἱερῶν Προσκυνημάτων τοῦ Χριστιανισμοῦ. Τὰ Ἱερὰ Προσκυνηματα ἅμα τῆ ἐπ' αὐτῶν ἰδρύσει τῶν πρώτων Χριστιανικῶν Οἰκοδομῶν ὑπὸ τοῦ πρώτου Χριστιανοῦ Αὐτοκράτορος (τῶν Ρωμαίων) Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου και τῆς Μητρὸς αὐτοῦ Ἑλένης προσέλαβον τὸν τύπον Ἱερῶν Μονῶν διακονούμενὰ τε και διοικούμενα ὑπὸ Μοναχῶν. Αὐτὸς ὁ Ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων, ἀφανὴς τέως ὑπὸ τὸν τίτλον Ἐπισκόπου Αἰλίας και ὑποκείμενος τῷ Μητροπολίτῃ Καισαρείας, ἄρχεται προσλαμβάνων σημασίαν ἐν τῇ ὄλῃ Ἐκκλησίᾳ ὡς Ἐπίσκοπος τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως και ἐκ τῆς «Ἀκολουθίας τῆς Τιμῆς» ἥτις ἐδόθη αὐτῷ ὑπὸ τῆς πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡξιώθη ἔπειτα ἐν τῇ Δ' Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ νὰ συναρυθμισθῆ τῇ τετρακτύϊ τῶν τεσσάρων Πατριαρχῶν Ρώμης, Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας και Ἀντιοχείας πέμπτος τῇ τάξει ἐρχόμενος.

(Τὸ τέλος στὸ ἐπόμενο)

Λόγω πληθώρας ὕλης ἀναβάλλεται διὰ τὸ ἐπόμενο «Ἡ νόσος και ὁ θάνατος τοῦ Σολωμοῦ»

ΔΥΟ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΕΣ ΜΑΣ

Ἀπὸ τοῦ ἐπομένου φύλλου μᾶς ἀρχίζομε νὰ ἐφαρμόζομε τις ἐξῆς καινοτομίες:

α) Καθιερώνομε «Στήλη θεμάτων ἐκλογῆς ἀναγνωστῶν». Ὁ καθένας ἢ κάθε μιὰ ἀπὸ τις ἀναγνωστριές μᾶς μπορεῖ νὰ μᾶς ζητήσῃ νὰ πραγματοποιηθῶμε θέμα τῆς ἐκλογῆς των. Τὸ θέμα ὅμως πρέπει νὰ εἶναι μέσα στὴ γραμμὴ τοῦ περιοδικοῦ, ἱστορικὸ, λαογραφικὸ με Λεσβιακὸ περιεχόμενο.

β) Στήλη «Ἐρωτήσεων και ἀπαντήσεων». Ὅπως παραπάνω κάθε ἀναγνώστης ἢ ἀναγνώστριά, ἢ μπορεῖ νὰ μᾶς ἐρωτᾷ και νὰ τοὺς ἀπαντῶμεν σὲ ἱστορικὰ και λαογραφικὰ θέματα, Λεσβιακὰ, ζητώντας μᾶς πληροφορίες, στις ὁποῖες θὰ ἀπαντῶμεν διὰ τῆς στήλης: «Ἐρωτήσεις και Ἀπαντήσεις».

Τὰ θέματα και στις δυὸ παραπάνω περιπτώσεις μπορεῖ νὰ εἶναι και γενικοῦ Αἰολικοῦ ἐνδιαφέροντος.

Τὸ πρώτο ἐρώτημα στὸ ὁποῖο ἔχομε νὰ ἀπαντήσωμε, κατόπιν ἐρωτήσεων ἀναγνωστῶν μᾶς εἶναι τὸ ἐξῆς:

α) Ὑπῆρχε ἑλληνικὸ Ταχυδρομεῖο στὴ Μυτιλήνη κατὰ τὴν περίοδο τῆς τουρκοκρατίας, μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσῃ τῆς Ἑλλάδος;

Ἀπαντῶμεν: α) Ἀπὸ τὰ 1835 τὸ μικρὸ Ἑλληνικὸ Κράτος προσεπάθησε και ἐπέτυχε νὰ ἔχῃ ἐπικοινωνία με τοὺς ὑποδούλους ἀκόμη Ἑλληνας. Για τὸν σκοπὸν αὐτὸν οἱ πρόξενοι τῆς Ἑλλάδος διηύθυναν και τὰ λεγόμενα «διανεμητήρια», τὸ δὲ α)π' Ἀνατολῆ εἶχε διατεθῆ για τὴν μεταφορὰ ταχυδρομικῶν σάκκων. Τὸ πλοῖο προσήγγιζε, Χίο — Σμύρνη και στὴν Μυτιλήνη, ἐκτελώντας ἔτσι τὴν ἐπικοινωνία τῆς ὑποδούλου και ἐλευθέρου Ἑλλάδος. Στὰ 1849 συστηματοποιήθηκαν τὰ πράγματα και ἔγινε Ταχυδρομεῖο τακτικὸ στὴν Κωνσταντινουπόλη και ἡ ὑπηρεσία ἐγένετο ὅπως πρὶν στις ἄλλες πόλεις, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Σμύρνη κα. Ἡ Μυτιλήνη παραμένει στὴν παλαιὰ κατάσταση. Μιὰ διακοπὴ γίνεται στὰ 1854 λόγω τοῦ πολέμου και στὰ 1881 τὰ ταχυ-

δρομεῖα καταργοῦνται και τοῦτο διότι ὁ στρατὸς μᾶς ὅταν εἰσῆλθεν τὸ ἔτος ἐκεῖνο στὴν Θεσσαλία κατήργησε τὰ τουρκικὰ. Οἱ Τοῦρκοι ἀπήντησαν με τὴν κατάργησῃ τῶν ἑλληνικῶν στὴν Τουρκία και ὁ τότε πρωθυπουργὸς Κουντουριώτης ἀπὸ φόβο γενικωτέρων ταραχῶν διέταξε και ἔκλεισε τὸ Κεντρικὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Κατόπιν τὰ ἑλλήν. ἀτμόπλοια Πανελληνίου και Ἀχαϊκῆς ἔπερναν ταχυδρομεῖο. Τὰ πρώτα τέλη μετὰ τὴν Μυτιλήνης και Ἀθηνῶν ἦσαν δραχ. μία.

β) Διάβασα μᾶς γράφει ἀναγνώστης μᾶς, πινακίδα με τὴ λέξη «μαρτύριο» στὸ βουναράκι τοῦ Μακροῦ γιαλοῦ. Τί σημαίνει;

Ἀπαντῶμεν: β) Πρόκειται ἐδῶ για τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία. Ἡ λέξη μαρτύριο θὰ διασταλῆ στὴ σημασία της: «Μαρτύριο» εἶναι τὰ βασανιστήρια τῶν μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας και ἀπὸ ἐδῶ και θάνατός των. Ἀλλὰ και «μαρτύρια λέγονται αἱ ἐκκλησιές ποῦ χτίστηκαν πάνω στους τάφους μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας ἢ μέρος ὅπου ἐτέθησαν τὰ λείψανά των, ἀφοῦ ἐγένετο ἀνακομηδὴ λείψανων ἀπὸ τις κατακόμβες. Συνήθως οἱ Ναοὶ αὐτοὶ μαρτύρια ἦσαν σὲ σχῆμα Στυροῦ ἢ και πολυγωνικοῦ. Τὸ μαρτύριο τοῦ Μακροῦ γιαλοῦ εἶναι τῶν πρωτοχριστιανικῶν χρόνων, τάφος ἀγίου ἀνδρός ποῦ δὲν ξεύρομε και ἀσφαλῶς θὰ εἶχε και ἐκκλησιάκι ἀπὸ πάνω σὲ σχῆμα σταυροῦ διότι και τὸ μαρτύριο εἶναι αὐτοῦ τοῦ σχήματος.

ΧΟΡΟΕΣΠΕΡΙΣ ΣΤΟ ΣΑΡΑΙΤΖΑ

Τὴν Τρίτην 10ην μ.μ. ἡ Δ'νοσις τοῦ Ξενοδοχείου «Σαράιτζα» διοργανώνει χοροεσπερίδα πρὸς τιμὴν τῶν φιλοξενουμένων ἐν τῇ Νήσῳ μᾶς ἰατρῶν εἰς τὴν ὁποῖαν προσκαλοῦνται νὰ συμμετάσχῃ και μέλη τῆς Κοινωνίας μᾶς.

«ΝΕΟΣ ΜΥΤΙΛΗΝΙΟΣ»	
Ἱστορικὸ, Λαογραφικὸ και Φιλολογικὸ Ἑβδομαδιαῖο Περιοδικό.	
ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ	
Δήμων Κοινот. ἔτησίᾳ δρ.	150
Ἀνωτ. Ἐταιρ. ἔτησίᾳ δρ.	200
Τραπεζῶν	200
Ἰδιωτῶν	100
» ἑξάμηνος	50
» τρίμηνος	25
Τιμὴ φύλλου δρχ.	2
Υπεύθυνος ἐπὶ τῆς ὕλης και Προϊστάμενος Τυπογραφείου συμφώνως τῷ Νόμῳ Φωτῆς Δήμος Γ. Βοστάνη 8.	

ΛΑΜΠΡΙΑΤΙΚΑ ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Πολλά μπορεί να γραφούν γύρω στο Πάσχα, τις συνήθειες, τις προλήψεις και δοξασίες ακόμα του λαού, με γενικό χαρακτήρα, και τέτοια είναι για τη καταγωγή της γιορτής, τα έθιμα των αγών και του Πάσχα και άλλα, θα συγκεντρώσω, όσο μπορούμε τοπικά για τη Λέσβο, κείνα που έχουν τοπικό χαρακτήρα και χρώμα, όπως τα είδαμε και τα ζήσαμε. Και πρώτα στο καθαρά θρησκευτικό τομέα. Ο καθένας πρέπει να λειτουργηθή και να κοινωνήση. Παλαιότερα όμως τουτό έπρεπε να συνοδεύεται με τα «λαμπριάτικα». (Τα λαμπριάτικα) δηλαδή τα καινούργια ρούχα και τα παπούτσια. Άλλοτε, ήταν απαραίτητο και το «ψαθάκι» και το άσπρο πανταλόνι στη Μυτιλήνη.

Το κερί της Λαμπρής λέγεται «ανασημένο» και στα παλιά, όταν γύριζαν από την εκκλησιά, κάμανε με τη καπνιά τον «Σταυρό» στην είσοδο του σπιτιού. Το κάνουν ακόμα στο μέρος όπου ήταν κρεμασμένο και το πέταλο και το καλαμένιο σταυρουδάκι που ήταν «ξόρκι» για κάθε κακό. Όλα μαζί ήσαν βέβαια κάτι το πιο δυνατό αντιμαγικό.

Πηγαίνοντας στην Έκκλησιά είχε ο καθένας μαζί του: Κόκκινα αυγά «για να τα αναστήση», το λουλουδι που πήρε από τον έπιτάφιο και το κερί της Μ. Παρασκευής. Ήταν καλό να φυλαχτή το ανασημένο αυγό στα «εικονίσματα» όπως και το λουλουδι του Έπιταφίου.

Μιά δοξαρία ήταν κατάβαθα στην ψυχή του Λαού. Πώς οποιος πέθαινε την ημέρα του Πάσχα πήγαινε στο Παράδεισο.

Στά έθιμα: Διατηρούνταν ή κατάργηση κάθε χαιρετισμού και στη θέση αυτής έμπαινε το «Χριστός ανέστη» και απάντηση: Άληθώς ανέστη. Έτσι καθημερινό ήταν οι παλαιοί επί πενήντα ημέρες.

Το τσουγκρισμα των αυγών χωρίς να είναι βέβαια μοναδικό έδω, ήταν έθιμο, με το Χριστός ανέστη να τσουγκρίσουν τ' αυγά των έχθροι και φίλοι.

Στο έθιμο του άμνου θα σημειωθή πως στη Λέσβο δεν υπήρχε το έθιμο του όβελια. Έδω το άρνι ήταν φουρνι-

στό. Όβελιας γινότανε στα χωριά, στα παναγύρια του Άγιου Γεωργίου, κι αυτό από όρισμένες παρέες που συνδιασκεδάζανε.

Τα λαμπριάτικα πανηγύρια, έπερναν — έτσι ήταν — μιά πιο γιορταστική όψη. Κι αυτά ήσαν για τη Μυτιλήνη, της Λαγκαδάς, όπου καιγότανε ο Όβριός, της Παναγιώς του Κάστρου.

Πανηγυρικά ήταν και η δεύτερη ανάσταση της Μητροπόλεως, με το μοναδικό έθιμο του ποτηριού του κρασιού, που άφοι έπινε ο δεσπότης το έβριχνε στο πλήθος και όποιος τό έπιανε, έπερνε γενναίο μπαξίσι. Την ίδια ημέρα έπρεπε να περάσουν όλοι από τη Μητρόπολη να φιλήσουν το χέρι του Δεσπότη και να πάρουν το «αυγό τους» πλούσιοι και φτωχοί.

Θα σημειωθή και η δεύτερη ανάσταση του Άκλειδιού που ήταν πανηγυρική καθώς και η γιορτή στου Κουρτζή.

Πιο έξω βγαίνοντας θα σημειώσω με το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό των πανηγυριών το στόλισμα των εκκλησιών με μυροίνες και χαρτάκια πολύχρωμα σαν σημαιούλες που δεν έπαυσε να γίνεται και τώρα.

Ένα παλαιό λαϊκό τραγουδάκι έλεγε:

Μυροίνη χρυσοπράσινη της Έκκλησιάς στολίδι χωρίς έσο δεν γίνεται κανένα πανηγύρι...

Και πραγματικά έτσι ήταν κι έτσι ακόμα γίνεται.

Θα θυμηθώ ακόμα ένα λαϊκό τραγουδάκι που τό έφαρμόζανε όλοι οι πανηγυριστές στη πράξη:

Όταν ή γής κ' ο ούρανός Χριστός ανέστη κάνει και κελαϊδήση τό φιλι στο στόμα σαν τραγουδι και ή αγάπη στη καρδιά ριζώνεται και πάνει...

Ήταν τό τραγουδι του λουλουδιού της λαμπρής: Τότε γεννα κι ή Πασχαλιά τό πρώτο της λουλουδι.

Άς πούμε έμως και μερικές λαμπριάτικες παροιμίες που έχουν θέμα τη Λαμπρή:

Για τον κακομαθημένο: Κάθα μέρα έν ένι Λαμπρή. Έν ένι πάντα — πάντα λαμπρή.

Για τους λίγο θρηκευόμενους: «Κάθι λαμπρή μιτάλαβαίν» ή «κάθι λαμπρή πα-

(η συνέχεια στην 4 σελίδα)

Η ΛΕΣΒΟΣ ΚΑΙ ΛΗΜΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ 1886

Κατά τό έπίσημο ήμερολόγιο της Τουρ-
= κικής Νομαρχίας Άρχιπελάγους =

Α'

Έχομε υπ' όψη μας τό έπίσημο ήμερολόγιο της τότε Τουρκικής Νομαρχίας Άρχιπελάγους το 1886, όπου αναγράφεται στην Έλληνική και Τουρκική γλώσσα, ή τότε κατάστασις των Νήσων Αιγαίου.

Στό ήμερολόγιο τουτό που είχε την καλωσύνη να θέση στη διάθεσή μας ο φίλος κ. Ν. Καλλιγέρης, άφοι αναφερθούν οι χρηματίσαντες σουλτάνοι της Τουρκίας μέχρι το τότε σουλτάνου Άβδούλ Χαμήτ Χάν Β' και οι λοιποί ήγεμόνες της Εύρώπης και ο σουλτάνος του Μαρόκου, διατίθενται άρκετές σελίδες για την έρμηνεία των τίτλων και αξιωμάτων και την Ίεραρχία, των πολιτικών και στρατιωτικών βαθμύχων, καθώς και τα παράσημα κ. ά. Άρχίζει ή περιγραφή της Νομαρχίας Άρχιπελάγους, ή όποια περιελάμβανε όλα τα νησιά του Αιγαίου.

Νομάρχης Άρχιπελάγους είναι ο Άκίφ Πασάς με βαθμό Μ. Βεζύρι και άνώτατα παράσημα, Όσμανιέ και Μετζητιέ α' τάξεως (Μεγαλόσταυρος όπως θα λέγαμε:

Στό Νομαρχιακό Συμβούλιο, συμμετέχουν μόνο Χριστιανοί οι Γεώργ. Φαφαλιός και Κανελάς. Αναφέρονται και οι άλλαι ύπηρεσίαι και συμβούλια.

Ύπηρετούν ακόμη οι έξης Έλληνες. Οικιάδης Έφένδης έπιθεωρητής της δικαστικής έξουσίας με άνώτατο τουρκικό παράσημο. Έπίσης και δυο διερμηνείς οι Βίκτωρ έφ. και Ίωάν. Κωνσταντινίδης και μεταξύ των αστυνομικών και δυο — στην Κεντρική Διεύθυνση του Νομού — οι Άριστείδης και Παναγιωτάκης έφ. Άλλοι Έλληνες υπάλληλοι είναι: Δυο δικαστικοί, Γρηγόριος Μιλιάδης και Ίωάν. Πλουμίδης, στο τμήμα Δημοσίων Έργων διευθυντής ο Τζέιμς Άριστάρχης και οι μηχανικοί, Μπερεκέτης, Σταμάτης, Γ. Γλύπτης και Γεώργ. Λεριώτης και στο τυπογραφείο της Νομαρχίας δυο τυπογράφοι Έλληνες επί 8 το 8 του όλου προσωπικού.

Έπίσης περιλαμβάνονται οι ύπηρεσίαι Χίου και λοιπαι δωδεκανήσου.

Ο Νομός Λέσβου (Μυτι-

λήνης) περιγράφεται ως έξης: Διοικητής: Φαχρή Βέης με βαθμό Βιλιά (Βελή) και παράσημο Μετζητιέ β' τάξεως.

Τό Συμβούλιο της Διοικήσεως (Ίδαρέ Μιτζις) ο Διοικητής Πρόεδρος, ο Διευθυντής Δικαιοσύνης, ο Μουφτής Άβδούρ Ρεχήμ, ο Μητροπολίτης Κωνσταντινο, ο λογιστής της Διοικήσεως Έδχέμ, και άίρετοι σύμβουλοι, οι πολίτες, Μουσταφά Βέης, Μεχμέτ, Μ. Κούμπας έφ. και Σοφοκλής Μπουρνάζος έφ.

Στήν Διοίκηση αναφέρονται τα έξης Τμήματα: Τό Λογιστικόν, της Άλληλογραφίας, τό Δεφτέρι - Χακανή, τό Κτηματολόγιο, τό Έβκάφ (Βακούφ), τό Δασονομείο, οι Εισπράκτορες, ή Χωροφυλακή, ή Άστυνομία, όπου μεταξύ των αστυνομικών αναφέρεται και ο Σπύρος (Αναγνώστου). Άλλα Τμήματα: Τό Πρωτοδικείο, τό Ποινικό, τό Έμποροδικείο, όπου Πρόεδρος των είναι Τορκος δικαστικός, εις τα μέλη δε αναφέρονται και οι Νικόλ. Κουρκουλής και Γεώργιος Κούμπας, τό Τηλεγραφείο και Ταχυδρομείο με Τορκους στο προσωπικό του και μόνον ένα Χριστιανό τον Άντοάν, τό Φιλεκπαιδευτικό σωματείο (Έπιτροπή) όλοι Τορκοι, τό γεωργικό Συμβούλιο με πρόεδρο τον Βασ. Μάνδρα και μέλη Τορκους κτηματίες και από τους Έλληνες Χριστιανούς, τους Χριστόφα Νουλέλη, Παναγ. Βασιλείου και Κωνσταντίνο Άδαλή.

Τό Ταμείο Όρφανών με Τορκο διευθυντή και υποδιευθυντή τον Νικόλαο Μάνδρα και μέλη τους Μιχαήλ Κούμπα, Άχμέτ Βέη και Μπουρνάζο έφ.

Τό Δημαρχιακό συμβούλιο αποτελείται από τους Μαρίνο έφ. (Καμπούρης) πρόεδρος (Δήμαρχος), Χαλήμ Βέης Κουλαξιάδης, Ζαφειράκης Βουρνάζος, Βασίλειος Ρουσέλλης Θεμιστοκλής Μαρίνος, Άντώνιος Κιαγιάς, Παν. Βασιλείου, Μιχαήλος Καράς. Στό Προσωπικό τρεις είναι μόνο Τορκοι, οι λοιποί Χριστιανοί Έλληνες.

ΚΡΙΤΙΚΗ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

Γ. Θωμαΐδη «Ο κληρός του Κάρπου», «Ο κόκκινος γλάρος». Μυθιστορήματα. Έχω τώρα μπροστά μου τα δύο τούτα βιβλία του Θωμαΐδη, που απέχουν χρονικά κι από τη στιγμή που γράφω και μεταξύ τους — το πρώτο βγήκε στα 1951 και το άλλο στα 1953. Αυτό ωστόσο με βοηθά να σχηματίσω μια ολοκληρωμένη εικόνα της πορείας του συγγραφέα. Και η άνοδος είναι φανερή.

Ο Θωμαΐδης έχει μια προσωπική, δικιά του, έκφραση. Ο κόσμος του είναι κοινός, γνωστός, πολυδιαβασμένος. Οι βασανισμένοι άνθρωποι του χωριού και της πόλης, όπως τους ξέρουμε, όπως περὶ συναντήσαμε σε τόσες άλλες σελίδες. Ωστόσο μη νομιμοί πώ, ο Θωμαΐδης αντιγράφει. Η ανέλιξη του μύθου, η πλάση των χαρακτήρων, η δράση, η παρουσίαση των ψυχολογικών στιγμών και αναστατώσεων, έχουν κάτι ιδιαίτερο, φανερώνουν μια προσωπικότητα που παλεύει να εκφραστεί περιγράφοντας αντικειμενικά γεγονότα. Κι αυτή την προσωπική έκφραση είναι που πρέπει να τη συζητήσουμε.

Ο συγγραφέας έχει πολλά δικά του πράγματα να πει και διάξει, έχει σχηματίσει ώριμες εικόνες του κόσμου και θέλει, τώρα που τις έπλασε με τη συγκίνησή του, να τις δούμε κι' εμείς. Ακόμα διάζεται να εξωτερικεύσει μια πείρα που θέλει σοβαρώτερα προβλήματα, προβλήματα που άγγιζον την περιουσία της μεταφυσικής, του προορισμού των όντων, της μοίρας. Όσο κι' αν τα θέματα, και γενικότερα η ατμόσφαιρα, των δύο βιβλίων φαίνονται να είναι διαφορετικά, ωστόσο στο βάθος διακρίνεται καθαρά ο ίδιος άνθρωπος. Βέβαια, στον «Κόκκινο γλάρο» λείπει εκείνη ή τόσο συμπληρωματικά ειδυλλιακή χωριάτικη ατμόσφαιρα, όμως κυριαρχεί και στα δύο βιβλία η ανθρώπινη αγωνία για λίγη χαρά κάτω απ' τον ήλιο, έστω και για λίγες μικροχαρές.

Έκείνο που αποτελεί το ξεχωριστό γνώρισμα του Θωμαΐδη και το θελκτικότερο, ίσως, στα βιβλία του είναι ακριβώς αυτή ή διασύνθη του να πει πολλά, να αδιάσει την ψυχή του, να πει όλα. Δημιουργείται μια άμεσότητα, ο αναγνώστης νοιώθει συχνά κάποιον δίπλα του να τον κρατά απ' το χέρι και να του δείχνει διασπαστικά τη ζωή μιας πόλης. Μια ψυχολογική περιγραφή διακόπτεται για να προσφερθεί ένα κομμάτι ζωστής δράσης, ακολουθεί μια λυρική περιγραφή του περιγύρου με παράξενες παραμορφώσεις, παρεμβάλλεται ένα γεγονός χωρίς συνέχεια και προ

έκταση — όπως ακριβώς αν βιάζεσαι βιαστικά σ' ένα πολυύχνα στο δρόμο. Ωστόσο αυτή ή μέθοδος έχει και τις παγίδες της. Δεν ολοκληρώνει τίποτα. Είναι βέβαια μια ρευστή ουσία ζωής, όμως στο τέλος μπορεί ν' αποκομίσαι μόνο την εντύπωση, πως όλα γίνονται για να εκφραστεί ένας μόνο άνθρωπος, πως τίποτα δεν είναι ζωντανό και πως κάτω απ' όλα κρύβεται ένας μόνο άνθρωπος, ο συγγραφέας. Ο Θωμαΐδης αυτό κατορθώνει να τ' αποφεύγει αρκετά στον «κλήρο του Κάρπου», περισσότερο στον «κόκκινο γλάρο». Εκείνο που τον σώζει είναι ότι ζέρει να επιμένει σε ώριμες στιγμές.

Είναι δύσκολος ο δρόμος που διάλεξε. Από την εξέλιξη όμως που διαπιστώνει κανείς στον «Κόκκινο γλάρο» φαίνεται πως έχει κάπως συνειδητοποιήσει τις ανάγκες του ύφους του και προσπαθεί να αφήσει τα αδύνατα σημετα και να προωθήσει τα καλά σε αρτιότερες φόρμες. Έτσι οι εξέζητημένες περιγραφές λιγοστεύουν, ο λυρισμός γίνεται θετικώτερος και τυλίγει τα γεγονότα το χιούμορ όπου χρειάζεται και διακριτικότερο — όχι τόσο σπάταλο και φωνακλάδικο, όπως στον «Κλήρο του Κάρπου» και πολλές σελίδες του, πυκνές, τον θέλγει όμως ακόμα ή διασύνθη.

Ο Θωμαΐδης αν δουλέψει με σύνθεση και αυτογνωσία, ασφαλώς θα κατακτήσει μια μέρα τη δικιά του θέση στη λογοτεχνία μας. Να τώρα, κι' ένα απόσπασμα στην τύχη. «... Η Μαρίνα το άγγιξε τυφερά τ' αντρικό ρούχο. Τ' αντρικά ρούχα συγκινούν όταν ο άντρας έχει φύγει. Τα γυναικεία, βελούδα ή μετάξι, μάλλινο ή νταντέλλα, παιτηκωμένα στο κομρό δεν έχουν περισσότερο ζωή απ' τα φύλλα των δέντρων που πέφτουν. Μα για δέ, τούτη τη στιγμή. Την πήρε, βγήκε στην ταρατσα, την τίναξε. Μια άχτινα, ή τελευταία, σκάλωσε στο χρυσο σερήτι του γιακά. Έβαλε το χέρι της στην τσέπη, έβγαλε την κερματοπαρνια πιπά. Τα χείλη του αγαπημένου της είχαν άγγιξει το χρυσό έπιστόμιο ρουφώντας το γλυκό καπνό. Ειν' ή στολή που φορούσε κείνη την τελευταία μέρα. Τ' απαλά χαρακτηριστικά του προσώπου της ήταν ίδια εικόνα της λύπης. Πήρε το μανίκι του σακκακιού, τόφερε στα χείλη της. Φοβήθηκε μην έβγαине το χέρι του απ' το μανίκι κ' αρπάξει το δικό της, να το τραθήξει μέσ' στο σκοτάδι. Μην εξακολουθούσε να βαδίζει μαζί της

— Αντιγράφουμε από την έκθεση άπονομής του βραβείου των 12 που βράβειαν φέτος τη «Ζωή» του Τ. Χατζηαναγνώστου: Πρώτα, για το βραβείο Κώστα Ουράνη. Γρέπει εύθους άμέως να σημειώσω ότι έφέτος ή παραγωγή του πεζού άφηγηματικού λόγου ήταν πολύ πενιχρή, σε σημείο που τα μέλη της ομάδας αντιμετώπισαν και το ένδεχόμενο να μη άπονεύουν έφέτος το βραβείο σε κανένα βιβλίο. Έπεκρατησε όμως ή γνώμη ν' άπονεμηθή το βραβείο στο σχετικά καλύτερο βιβλίο για να έξυπηρετηθεί ο σκοπός του βραβείου, που είναι κυρίως ή ένθάρρυνση των νέων συγγραφέων». Η έκθεση αυτή είναι γραμμένη απ' τον Μ. Δ. Στασινόπουλο.

— «Τό σπίτι του ποιητή» είναι μια έκδοτική έστία των φίλων της γνωστής επιθεωρήσεως «Έφημερίδα των ποιητών». Ηδη έγκαινιάζει τας έκδόσεις του με πρώτον βιβλίο την ποιητική σύνθεση του γνωστού ποιητού κ. Ν. Παπα ή υπό τον τίτλον «Τό ήμερολόγιον ενός βαρβάρου», θα ακολουθήσουν δέ τα βιβλία του Νίκου Τουτουτζάκη, της Ρίτας Μπούρη, Παντ. Τρωγάδη και άλλων. «Τό ήμερολόγιον ενός βαρβάρου» του Νίκου Παπα ή αποτελείται από τέσσερα χωριστά κεφάλαια, που όμως έχουν μιάν βαθύτερη ένότητα εις τον τόνον. Ολόκληρον τό βιβλίο, όπως μάς πληροφορεί πάνω στη γή;».

Ν. Χιονίδη. «Στιχουργική». Η «Στιχουργική» (Μέρος πρώτο, καθιερωμένη πόηση) του Ν. Χιονίδη που τυπώθηκε στην Λευκωσία τό 1955, είναι ένα περίφημο βιβλίο, και λυπούμαι που δεν μπορώ τώρα να μιλήσω πλατύτερα γι' αυτό. Γραμμένο με προσοχή και κέφι, δεν περιορίζεται σε μια ξερή μελέτη, αλλά προχωρεί σε γενικώτερα προβλήματα — σε γενικώτερα ποιητικά προβλήματα — έτσι που γίνεται ένα ενδιαφέρον φιλολογικό κείμενο. Έξ' άλλου ή εξαντλητική μελέτη κάθε περίπτωσης πλουτίζει τό βιβλίο με σφαιρικές σελίδες και με τις άπαραίτητες γνώσεις τον αναγνώστη, καθώς προσφέρονται από τόν συγγραφέα υπ'ύθυνα. Και στην περίπτωση που προσωπικά δέ συμφωνώ με τις γνώμες του, δεν μπορώ όμως να μην όμολογήσω πως είναι πλουτισμένες με παραδείγματα και αποδείξεις, ώστε να προβάλλουν σταθερά την άποψή τους, όπως π.χ. για την διαύλοψη δξύτονη όμοιοκαταληξία.

ΚΩΣΤΗΣ Κ. ΔΗΜΑΣ

ο ποιητής του μέσα στην πρώτη μεταπολεμική δεκαετία και ήνε μια συμφωνία του σημερινού ανθρώπου άνάμικτη από σαρκασμό, άπόγνωση, λυρική έξαρσι και όργη».

— Κυκλοφόρησε τό καινούργιο ποίημα του Γιάννη Ρίτου «Ο άποχαιρετισμός». Το ποίημα αυτό που θεωρείται ότι άποτελεί την πιο ύψηλή ποιητική δημιουργία του Ρίτου είν' άφιερωμένο στον ήρωα της Κύπρου, Γρηγόρη Λύξεντιού και στον άπελευθερωτικό άγώνα των Κυπρίων. Ο «Άποχαιρετισμός» κυκλοφόρησε απ' τον έκδοτικό όικο «Κέδρος».

— Με επιτυχία έγινε στην Αίθουσα Τελετών Καλών Τεχνών και Γραμμάτων ή τελετή της άπονομής των έπαθλων του διαγωνισμού διηγήματος, τον όποιον είχε προκηρύξει ή Ένωσις Νέων Έλλήνων Λογοτεχνών. Με όμιλητάς την πρόεδρο Ειρήνη Κορνηκάκη και με εισηγήτρια τό μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου Γιάννα Λήδα, Παρευρέθησαν, ο πρόεδρος της Έθνικής Έταιρίας Έλλήνων Λογοτεχνών Στρα. Μυριβήλη και πολλοί άλλοι άνθρωποι των Γραμμάτων. Το βραβείο των χιλίων δραχ. τό πήρε ο Ν. Άγγελής με τό διήγημά του «Τό ζαβό σκυλί». Τον πρώτο έπαινο ή Άννα Καρότση για τό διήγημά της «Κληρονόμοι» και τον δεύτερο ο Τ. Χατζηαναγνώστου με τό διήγημά του τό «Παραμύθι της γιαγιάς». Έν τώ μεταξύ σήμερα και ώραν 5,30 μ.μ. εις την Στέγη Καλών Τεχνών και Γραμμάτων, Καραγεώργη Σερβίας 8, θα διενεργηθούν άρχαιρεσίαι της Ένώσεως Νέων Έλλήνων Λογοτεχνών.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠ' ΤΗ 3η ΣΕΛΙΔΑ

γαιν' στν' άκκλησά. Για εκείνους που άργούν. «Κατά που μαρτυρεί γη φλάσκα μήδι φέτου λαμπρή μήδι τ' χρόν' Πάσχα... Για τούς όκνους και ύπναράδες: «Καλός ή νύπνος την ούγη Γυμνός γη κώλους την λαμπρή. (δηλ. δεν έχει καινούρια ρούχα). Και τελειώνω τό λίγα μου αυτά λαογραφικά για τη λαμπρή με τόν παρακάτω στίχο που ίσως νόλέγεται άκόμα. Τότε ήταν τό άστειό των πανηγυριστών: Χριστός άνέοτη μάτια μου έλα να φιληθώμε και σαν σ' άρέσ' ή άγάπη μου έλα να κοιμηθώμε ή ξανάλα να τό πούμε. Φ.Δ.